

*“...Mô thức Trung Quốc mà tôi nhận ra năm qua Tập Hợp Dân Chủ Đa Nguyên đã liên tục càn nh
giác và sẽ nghiên cứu lý do của họ và sẽ phá sản chính sách của họ có thể tóm tắt như sau: mua của và kinh
tế nhận và nguyên chính sách của tài toàn trị...”*

Ngày 10 tháng 11 vừa qua chính quyền Bắc Kinh đã tuyên bố chi 586 tỷ USD cho một kế
hoạch cứu nguy kinh tế, gần bằng số tiền 700 tỷ USD mà Hoa Kỳ đã bỏ ra để đỡ đần cho
cuộc khủng hoảng toàn cầu đang diễn ra và cao hơn số tiền mà các nước Châu Âu đã trả cho
cùng một mục đích. Nếu chúng ta lấy tổng GDP (tổng sản phẩm quốc nội đã) của Trung Quốc
(3.300 tỷ USD) chia bằng 22% GDP của Hoa Kỳ (14.600 tỷ USD) thì phải hiểu rằng Trung Quốc
bị khủng hoảng nặng nề gấp nhiều lần Hoa Kỳ và Châu Âu.

Do vậy các xí nghiệp Trung Quốc vẫn tiếp tục cắt phá sản, kéo theo thất nghiệp cho hàng
chục triệu công nhân. Vào giờ này người ta đã có thể quy định ngay cả tổng số tiền để
cứu Trung Quốc -đều có thể lên tới 2.000 tỷ USD- cũng không đủ để chặn dòng suy
thoái. Tỷ lệ tăng trưởng kinh tế của Trung Quốc, 12% năm 2007, sẽ chỉ còn khoảng 3% năm
2008, thậm chí có thể là âm. 2009 sẽ là một năm cực kỳ đen tối. "Phép mua kinh tế Trung Hoa"
đã chấm dứt.

Còn nhận xét một điều: Trung Quốc không phải chỉ là nạn nhân của một cuộc khủng hoảng
tài chính do Hoa Kỳ gây ra. Chính Trung Quốc cũng là thủ phạm. Cuộc khủng hoảng đang xảy
ra không phải chỉ đơn thuần là một cuộc khủng hoảng tài chính; nếu quy mô thì nhận
biện pháp cứu nguy của các quốc gia đã quá đỗi và vẫn để lại quy mô tởm. Nó cũng
không phải chỉ là một cuộc khủng hoảng kinh tế; nếu chỉ có thể thì một đề tài mở ra nó
đã không làm cho chúng ta đang thấy, bởi vì các hoạt động kinh tế thì chúng có khả năng đi
chênh lệch sai lầm trầm trọng khi chúng trở thành quá nghiêm trọng.

Đây là một cuộc khủng hoảng và chính sách và hành động.

Mô thức Trung Quốc mà tôi nhận ra năm qua Tập Hợp Dân Chủ Đa Nguyên đã liên tục càn nh
giác và sẽ nghiên cứu lý do của họ và sẽ phá sản chính sách của họ có thể tóm tắt như sau: mua của và kinh tế
nhận và nguyên chính sách của tài toàn trị; biện pháp của Tổng Sản Trung Quốc, với hơn 70
triệu đồng viên, thành một giai cấp thế giới; bóc lột tài sản lao động của nhân dân Trung
Quốc để xuất khẩu với giá rẻ mạt, thế giới là phá giá, để chiếm giữ các thị trường trên thế giới;
bắt chấp mọi quan tâm và môi trường để hạ thấp giá thành của các sản phẩm; xóa bỏ các chi

tiêu chuẩn và liên đới xã hội để đạt được tăng trưởng kinh tế đa.

Nếu một chính sách nào vậy mà có thể thành công thì thế giới đã tiến rất xa để các chế độ quân chủ chuyên chính rồi, không còn phải có dân chủ mới có các tiến bộ ngoạn mục về mặt vật chất. Chính sách của Bắc Kinh là chính sách thành tích. Thành tích trên hết và là tất cả. Và thành tích thu gọn trong đó là tăng trưởng kinh tế. Các con số tăng trưởng trên 10% và các nhà chức trách ở Thượng Hải đã che khuất những vi phạm nhân quyền và có lúc đã làm mất nhiều người. Trung Quốc đã lôi kéo theo nhiều quốc gia khác, trong đó có Việt Nam, đi theo mô thức thể chế này và góp phần quy tụ những tố ra một "phân công lao động quốc tế" quái đản trong đó các nước giàu đóng vai trò tiêu thụ trong khi các nước nghèo có nhiệm vụ sản xuất và cho các nước giàu vay tiền nếu cần để hỗ trợ tiêu thụ đa.

Trách nhiệm của Trung Quốc trong cuộc khủng hoảng này rất lớn. Mô thức này, đã từng cho phép Trung Quốc huênh hoang thách thức nhân quyền và xuất hiện như là nước lãnh đạo của một liên minh chế độ dân chủ trên thế giới, nay đã bắt đầu phá sản và ngay cả những số tiền đầu tư của Trung Quốc cũng không thể cứu vãn được nó. Một lý do gần đây là khi thế giới xu hướng suy sụp thì chế độ còn một cách là gia tăng tiêu thụ nội địa, những người dân Trung Quốc đã bóc lột quá đáng và đã quá nghèo để có thể tiêu thụ thêm; hơn nữa, với sự thiêu vãng của hệ thống y tế công cộng, số case trở thành một ám ảnh hàng ngày của họ, ngay cả nếu thu nhập gia tăng họ cũng sẽ dành để phòng khi đau ốm chứ không mua sắm.

Sau sự phá sản của chế độ này sẽ còn lại một đất nước Trung Quốc bỏ bê nhiệm vụ tàn phá một cách không thể phục hồi và một xã hội Trung Quốc với phân hóa giàu nghèo thách thức cho bao thế hệ, giữa những con người cũng như giữa các địa phương.

Việt Nam cũng đã đi theo mô thức Trung Quốc nhưng chưa đạt được trình độ của Trung Quốc. Chúng ta cũng sẽ gặp nhiều khó khăn, về mặt kinh tế còn khó khăn hơn cả Trung Quốc, nhưng chúng ta chưa đi sâu vào sai lầm như Trung Quốc và do đó cũng dễ thoát hiểm hơn. Với điều kiện là chúng ta sẽ sáng suốt để đưa những người đi và nhìn nhận một sự thực mà kinh nghiệm của một dân tộc đã và đang chứng tỏ: phát triển phải đi đôi với dân chủ.